

Con Heo Đất

E.W.

30.05.2003

Sáng nay, tôi lấy phép nghỉ nửa ngày để đi cho người ta lấy máu thử . Lẽ ra tôi sẽ lấy cả ngày nhưng vì hôm nay có một điều đặc biệt nên tôi vẫn cứ xách túi đến công ty .

Từ ngày Cha sinh Mẹ đẻ, tôi không hề biết mình thuộc vào nhóm máu Cho hay Nhận . Nếu mà Cho thì tôi sẽ xìu, vì cho hết thì lấy đâu còn xăng dầu cho máy của mình chạy được nữa ? . Mà thuộc nhóm Nhận thì cũng không thích thích lắm . Vì nhận hoài biết lấy gì mà trả lại đây ?? . Khó nghĩ nhỉ !!.

Bà y tá sau khi hỏi xong thủ tục giấy tờ, bà quay sang cầm cái băng thít bắp tay tôi lại, vì bị siết mạnh tôi la lên : Auw . Bà cười hỏi tôi đây là lần đầu tiên hả . Xong rồi bà lấy cây kim chích vào gân tay của tôi. Trời ơi, tôi nghĩ thầm trong đầu : Không biết còn cây kim nào to hơn cây này hay không ta ?.

Kể từ ngày bị tai nạn do phá phách, hình ảnh cây kim chích đã xóa nhòa trong đầu . Ngày ấy, nằm trên bàn mổ, tôi quay sang nhìn người ta chuẩn bị dao kéo bày cả một khay mà không hề sợ sệt . Đến hồi anh bác sĩ cầm ống chích thuốc gây tê với một cái kim to ở đằng đầu đưa lên cao nhìn, thì tôi đã không còn can đảm mà nhìn anh chích vào tay của tôi nữa . Tôi quay mặt nhìn sang bên trái, nhưng văng vẳng bên tai, tôi nghe anh hỏi :

- Em có cảm thấy đau không ?

Tôi nằm lắc đầu quây quây ra hiệu là không, chứ anh có biết đâu là tôi đang gồng mình chịu đau đến chảy cả nước mắt . Tôi sợ nếu tôi nói có , anh sẽ rút kim ra cho tôi đỡ đau một lúc rồi lại đâm kim vào thêm lần nữa để bơm cho đủ lượng thuốc tê thì có nước tôi xìu mất . Và sau lần đó, tôi còn bị chích thêm một lần nữa vì do bất cẩn, tôi đã để nước lọt vào vết thương .

Cho đến hôm nay, ngồi nhìn máu chảy vào ống, tôi mới hiểu vì sao người xưa nói : " Một giọt máu đào , hơn ao nước lã " . Lấy đầy 4 ống to, bà nói với tôi :

- Cô đủ máu để lấy mà

- Tôi tin là vậy

Nhưng đến ống thứ 5 dung tích nhỏ hơn 4 ống kia, thì máu chảy vào ống chậm lại, tôi cười cười, bà y tá cũng cười theo . Máu chảy ra càng chậm hơn, bà rút ống ra, rồi cầm vào lại như cũ, nhưng nó cũng chỉ chảy thêm ra được không đầy ống . Bà ngưng và rút kim ra . Tôi chào bà rồi đi ra cửa .

Sau khi ra khỏi nơi này, tôi đón xe đi làm ngay. Vì mấy tháng nay trong công ty có một người ở trường tôi khi xưa đến thực tập . Và tôi được cho biết hôm nay Thầy cũ của tôi sẽ đến hỏi han việc thực tập của sinh viên . Tôi đã rất là mừng vì tôi có được cơ hội gặp lại Thầy kể từ ngày ra trường, tôi không có dịp về lại thăm trường nữa . Nghe người thực tập viên kể chuyện thì những người Thầy dạy thời tôi chỉ còn lại 4 người mà thôi . Trong tất cả các Thầy, tôi nhớ nhất là Thầy và Thầy Van Arkel phụ trách môn thủy lực học và khí lực học, là ba môn học tôi thích nhất .

Thầy đến, dáng người không còn nhanh nhẹn như xưa nữa . Mặc dù, người Thầy tầm thước theo người Châu Á nhưng to khỏe . Năm học đầu tiên khi bước vào lớp, tôi nhìn Thầy đã có cảm tình ngay . Thầy phụ trách môn tính sức chịu vật liệu, cách truyền đạt của Thầy rất dễ hiểu, có lúc tôi ngồi so sánh với

cách dạy của Thầy Cô ở Việt Nam, tôi không khỏi rút ra một điều hiển nhiên là tại sao chúng tôi chỉ như những con bò nhai lại, chứ không để lại được một chút gì trong trí óc cả vì cách dạy rời xa thực tế.

Môn học rất là mới mẻ đối với tôi, một đũa chân ướt chân ráo từ Việt Nam qua . Những gì không hiểu, tôi thường nhờ Thầy giải thích thêm . Năm thứ 2, thì có Thầy khác phụ trách, nhưng vì cách dạy lang mang, chúng tôi kiến nghị Thầy trở về phụ trách chúng tôi . Từ đó 4 năm liền cho đến ngày làm luận án ra trường, Thầy phụ trách nhóm tôi có 4 đũa vì chúng tôi chọn hướng khác . Ngoài giờ làm bài, Thầy chờ chúng tôi đến xem máy lượn của Thầy để ở sân bay . Thầy kể về gia đình của Thầy và hỏi gia đình của từng sinh viên một .

Gặp lại Thầy, tôi hỏi thăm sức khỏe thì Thầy cho biết cả nửa năm nay, Thầy vắng mặt trên lớp vì phổi có vấn đề, Thầy đã phải nhập viện 2 lần . Vừa nói, Thầy vừa thở một cách khó khăn y như người bị suyễn và thường hay bị ho . Tôi hỏi về thầy Cornellis dạy môn hàn và vật liệu, nhớ đến nó tôi không bao giờ quên

....

Giờ thực hành môn hàn, tôi không tài nào mà làm tốt cho được . Nhất là môn hàn điện, thì đường hàn của tôi hay đi ngoằn ngoèo như rồng như rắn . Vì trong phòng hàn thấp bóng đèn vàng, đó là cái ánh sáng mà mắt tôi nhận thấy rất kém . Lại thêm cái mũ hàn với miếng kính chống ánh sáng của que hàn phát ra khi hàn . Tôi như là người mù khua gậy ở trên đường . Khi nộp bài lấy điểm, Thầy luôn cầm lấy bài thực hành của tôi lên nhìn ngang nhìn dọc, có bao nhiêu góc độ, Thầy đều xoay đủ cả . Còn tôi thì đứng nhìn mà thầm mong Thầy cho điểm vừa đủ để tôi không bị làm lại . Có khi, Thầy vừa mới định phê bình, thì tôi nói nhanh là tại mắt tôi kém quá, nên nếu Thầy có bắt tôi hàn lại, nhiều khi còn tệ hơn cái này nữa . Thế là tôi thoát !.

Nhưng tránh vỏ dưa thì gặp vỏ dừa . Khi đi thực tập giữa năm, đụng một việc tôi bắt buộc phải hàn . Để hàn cho đẹp, tôi đã lén không sử dụng mũ hàn . Lái xe về đến nhà, vì mắt quá mỏi, tôi quyết định ăn cơm xong sẽ đi ngủ sớm . Nhưng đến nửa đêm, thì hai con mắt của tôi nhức như bùng, nước mắt chảy ra không dứt, mở mắt tôi chỉ thấy một màn đen ở trước mặt . Hoảng quá, chỉ vì không tuân thủ an toàn lao động mà giờ đây tôi trở nên bị mù !!! . Tôi không dám cho người nhà biết, tôi lén mò trong đêm đi ra chỗ tủ thuốc để lấy chai thuốc nhỏ mắt, hy vọng khi nhỏ vào nó sẽ trả lại con mắt sáng như xưa lại cho tôi . Khi đã tuyệt vọng rồi, thì cho dù cách điên khùng nhất, tôi cũng ráng làm để cứu lấy hai cái cửa sổ tâm hồn của đời tôi .

Cả đêm đó, tôi đã không ngủ được vì bị cơn đau buốt hành, mệt mỏi cho đến gần sáng, tôi đã ngủ thiếp đi . Sáng ra, khi tỉnh dậy, mở mắt ra nhìn, tôi chỉ thấy mọi thứ lơ mơ ở trước mặt . Tôi điện thoại báo cho chỗ thực tập, tôi xin nghỉ 2 ngày . Và dần dần tôi nhìn thấy lại được như cũ . Đồng thời, tôi cũng giấu nhẹm điều ngu ngốc này với mọi người trong gia đình . Thật là một bài học nhớ đời , cũng may cho tôi là chưa phải trả một cái giá đắt cho sự bất cẩn này . Khi đi làm, ngồi nói chuyện với các đồng nghiệp, thì đồng nghiệp nữ không ai bị như tôi, còn đồng nghiệp nam thì có hai người . Dù sao, trên đời này không riêng gì chỉ có tôi là phạm vào cái việc nguy hại đó !!.

... Tôi và Thầy nói chuyện cũng khá lâu thì Thầy phải ra về, nhìn trên bàn tôi, Thầy quay sang nói với người thực tập sinh là : đừng ăn kẹo của cô người Việt Nam này nếu như anh không muốn sún răng . Cả ba người chúng tôi cười vui ở phút gặp gỡ này . Tôi chúc Thầy sức khỏe dồi dào và hẹn một ngày nào đó, tôi sẽ đến trường thăm Thầy .